

ISTENES TIBOR

Térélmény

Végül képekké válik minden,
Hullámzó kivétel a lét.
Állomásokra hangolva állunk össze,
Frekvenciákat elhagyva esünk szét.

Pipacsot rajzolok a zöld mezőben,
A távolban kislány szalad a réten,
Önfeledt fless a kék ég alatt,
De már vihar gyűlik a képen.

Pixeles filmkockák, sercegnek a hangok,
Már más sávon halad a fény,
Vonatsíneken kattogva ámul
A hangokból megírt térélmény.

Haladok festményről festményre,
Tapinthatóvá válik az álom,
A megállóban savanyú füstszag,
A vonatülésen sáros lábnyom.

Gyárvároson alszik az árnyék,
A szmogtól hártya játszik a pléden,
Fémkockák között kihűlt a fény,
Lehunnya szemét az izzadt szégyen.

Sportkocsin tűzpiros ízű a vágy,
Sebességspirálban nyúlik tér,
Kólásdoboz repül a szélben,
Valahol egyszer majd árkot ér.

Végül képekké válik minden,
Hullámzó kivétel a lét.
Állomásokra hangolva állunk össze,
Frekvenciákat elhagyva esünk szét.

ISTENES TIBOR

Magam mellé

Odaszülettem magam mellé, nem ismertem meg magam.

A magzatvíz csepegte ritmus

Oldalra nyaldosta hajam.

A vér és a víz lángokba gyűjtva kiterjesztette arányaim.

A végtelenül szabályos véges

Keretbe zárta szabályaim.

Haldoklik bennem a halál, meghal kettős létem,

Életből halálba, halálból életbe magamat visszatépem.

Itt ül rajtam a harang hangja,

Utolsó utamon kísér,

Ezerszer járt itt már tudatom,

Halott papom hazug hangokkal dicsér.

Odaszületek magam mellé,

Megismerem már magam.

Teremtek meddő gondolatot,

Vagy gyümölcsöt terem szavam.